

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2037	Κυριακὴ ΙΓ' Ματθαίου (Ματθ. 21,33-42) 3 Σεπτεμβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁ ἀμπελώνας τοῦ Κυρίου

(Ματθ. 21,33)

ἘΡαία παραβολή, ἀγαπητοί μου, εἶπε ὁ Κύριος, τὴν παραβολὴ τοῦ οἰκοδεσπότη τοῦ ἀμπελώνος: «Ἄνθρωπός τις ἦν οἰκοδεσπότης, ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα καὶ φραγμὸν αὐτῷ περιέθηκε καὶ ὥρυξεν ἐν αὐτῷ ληνὸν καὶ ὠκοδόμησε πύργον, καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς καὶ ἀπεδήμησεν»· κάποιος ἄνθρωπος ἦταν νοικοκύρης, ὁ ὁποῖος φύτεψε ἀμπέλι κ' ἔβαλε γύρω του φράχτη καὶ ἔσκαψε μέσα σ' αὐτὸ πατητήρι καὶ ἔχτισε πύργο, κι ἀφοῦ ἀνέθεσε τὴν καλλιέργειά του σὲ γεωργούς ἔφυγε σ' ἄλλο μέρος (Ματθ. 21,33). Ἡ παραβολὴ αὐτὴ **δὲν ἀκούγεται συχνά**: εὐκαιρία λοιπὸν τώρα νὰ τὴν προσέξουμε.

Ποιός εἶνε ὁ «ἀμπελών», καὶ ποιός εἶνε ὁ «οἰκοδεσπότης» τοῦ ἀμπελώνος; νὰ τί θὰ ἐξετάσουμε σήμερα μὲ συντομία.

***

«**Ἀμπελών**» στὴν ἀρχή, κατὰ τὴν περίοδο τῆς παλαιᾶς διαθήκης, ἦταν ἡ Ἰουδαϊκὴ Συναγωγή, καὶ κατόπιν, τὴν περίοδο τῆς καινῆς διαθήκης, εἶνε ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Καὶ ὁ «οἰκοδεσπότης», ὁ ἰδιοκτήτης καὶ κύριος τοῦ ἀμπελώνος, εἶνε ὁ Θεός, ὁ δημιουργὸς ὅλου τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Αὐτὸς ἀνάμεσα ἀπ' ὅλα τὰ ἔθνη διάλεξε τὸν Ἰσραὴλ, τὸ **Ἰουδαϊκὸ ἔθνος**: κι ὅπως ἓνας ἄνθρωπος κτηματίας ἀπὸ διάφορα χέρσα ἀγροτεμάχια διαλέγει ἓνα ὠρισμένο κομμάτι γῆς, τὸ ἀσφαλίζει, τὸ καθαρίζει, ἀρχίζει νὰ τὸ καλλιεργῇ, φυτεύει μέσα σ' αὐτὸ κλήματα καὶ σὲ λίγο καιρὸ τὸ βλέπεις καὶ μεταβάλλεται σ' ἓνα ὠραῖο ἀμπέλι, κάπως ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ διάφορα ἔθνη διάλεξε τὸ Ἰουδαϊκὸ ἔθνος καὶ ἔδειξε γι' αὐτὸ μεγάλη φροντίδα ὥστε, μέσα στὸν χέρσο ἀγρὸ τῆς ἀνθρωπότητος, νὰ τὸ ἀναδείξῃ ἓνα πνευματικὸ καὶ θεῖο ἀμπελῶνα ποῦ θ' ἀποδώσῃ πολὺ καρπὸ.

Καὶ τί δὲν ἔκανε γι' αὐτὸ τὸ λαὸ ὁ Θεός! Μὰ τ' ἀποτελέσματα δὲν ἦταν αὐτὰ ποῦ περιέμε-

νε. Ὁ προφήτης Ἡσαΐας θαυμάζοντας τὴν τόση φροντίδα τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν καταρτισμὸ αὐτοῦ τοῦ ἀμπελώνος τοῦ Κυρίου, τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, παρουσιάζει τὸ Θεὸ νὰ **ρωτᾷ μὲ παράπονο** τὸ λαὸ του: «*Τί ποιήσω ἔτι τῷ ἀμπελῶνί μου καὶ οὐκ ἐποίησα αὐτῷ;*» (Ἠσ. 5,4). Ὡς Ἰουδαῖοι, σὰς ἐρωτῶ: τί ἀπομένει ἀκόμη, τί εἶνε ἐκεῖνο ποῦ ἔπρεπε νὰ κάνω γι' αὐτὸ τὸ ἀμπέλι μου, γιὰ σὰς δηλαδή, καὶ δὲν τὸ ἔκανα; ἀπαντήστε μου. Καὶ ὁ πιὸ αὐστηρὸς κριτῆς τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ, μελετώντας τὴν ἱστορία τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἐποχὴ μέχρι τὴν σταύρωσι τοῦ Χριστοῦ, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κρύψῃ τὸ **θαυμασμό** του γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ ἐπιμέλεια, ποῦ ἀξιώθηκε νὰ ἔχη ἐκ μέρους τῆς Θεῖας Προνοίας ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς, ἀπὸ τὴν καθημερινή του ἐπιβίωσι μέχρι τὴν ἠθικὴ καὶ θρησκευτικὴ του καθοδήγησι.

Τὰ δείγματα τῆς ἐξαιρετικῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους εἶνε πολλὰ: εἶνε ὁ «**φραγμός**» (ὁ προστατευτικὸς φράχτης ποῦ περιβάλλει τὸ ἀμπέλι), ἡ «**ληνός**» (τὸ πατητήρι γιὰ τὰ σταφύλια), ὁ «**πύργος**» (τὸ κτήριον ποῦ μένουν οἱ ἐργάτες καὶ φύλακες). «**Φραγμός**» εἶνε ὁ **Μωσαϊκὸς Νόμος**, ὁ ὁποῖος μὲ τὶς ἐντολὰς καὶ διατάξεις του ξεχώριζε τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαοὺς ποῦ ζοῦσαν μὲ τὰ ἥθη καὶ τὰ ἔθιμα τῆς σκοτεινῆς εἰδωλολατρίας. «**Ληνός**» ἦταν τὸ **θυσιαστήριον**, ποῦ κατὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ εἶχαν κατασκευάσει οἱ Ἰουδαῖοι, γιὰ νὰ ἔχουν μπροστά τους διαρκῆ τὴν ὑπόμνησι πὼς εἶνε ἁμαρτωλοὶ κ' ἔχουν ἀνάγκη ἐξίλασμοῦ καὶ συγχωρήσεως. «**Πύργος**» ἦταν ὁ **Ναὸς τοῦ Σολομώντος**, στὸν ὁποῖο συγκεντρώνονταν ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς οἱ Ἰουδαῖοι γιὰ τὴ λατρεία τους κ' ἐκεῖ ἐνιωθάν τὴ δύναμι τῆς φυλῆς τους ἰσχυρῆ, ἱκανὴ νὰ νικήσῃ τοὺς ἐχθρούς τους, ἀφοῦ στηριζόταν στὴν πανίσχυρη δύναμι τοῦ Θεοῦ.

Ἀπέναντι τώρα σ' αὐτὲς τὶς θεῖες εὐλογίες **τί ὤφειλαν νὰ κάνουν οἱ Ἰουδαῖοι;** Θὰ ἔπρεπε, βλέποντας τὴν τόση ἀγάπη τοῦ Κυρίου, νὰ δείξουν κι αὐτοὶ ἀγάπη γιὰ τὸ ἀμπέλι τους, νὰ φρουροῦν κι αὐτοὶ τὸν ἀμπελῶνα, νὰ συνασπίζονται καὶ νὰ διώχνουν τοὺς «μονιούς», δηλαδή τοὺς ἀγριόχοιρους ποὺ λέει ὁ ψαλμῶδός (Ψαλμ. 79,14), ἐκείνους δηλαδή ποὺ σὰν ἄγρια θηρία θὰ ἐπιχειροῦσαν νὰ κάνουν ζημιὰ στὸ ἀμπέλι τοῦ Κυρίου· νὰ δέχονται ἐπίσης καὶ νὰ περιποιοῦνται τοὺς καλοὺς ἐργάτες τοῦ ἀμπελῶνος, τοὺς προφήτες δηλαδή καὶ ὄσους κατὰ διαστήματα ἔστειλε ὁ Θεὸς γιὰ τὴν καλλιέργεια καὶ τὸν καταρτισμὸ τῶν ψυχῶν τους· καὶ τέλος νὰ φιλοτιμοῦνται καὶ αὐτοί, σὰν κλήματα μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀμπέλι, ν' ἀποδώσουν καρπὸ. Κάθε Ἰουδαῖος ἦταν καὶ ἕνα κλῆμα στὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου, ἀπ' τὸ ὁποῖο ὁ Θεὸς Ἄμπελουργὸς περίμενε καρποὺς πνευματικούς, ἔμπρακτη δηλαδή ἐφαρμογὴ τῶν ἐντολῶν. Μὲ τέτοιους καρποὺς καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι θὰ εὐφραίνονταν καὶ τὸ Θεὸ καὶ οἰκοδεσπότη τοῦ ἀμπελῶνος θὰ εὐχαριστοῦσαν, ποὺ θὰ ἔβλεπε ὅτι οἱ φροντίδες καὶ τὰ δῶρα του δὲν πῆγαν χαμένα.

Καὶ **τί ἔκαναν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι ἀντὶ ὅλων αὐτῶν;** Μικροὶ καὶ μεγάλοι δὲν ἔδειξαν νὰ ἐκτιμοῦν τὶς δωρεὲς καὶ εὐλογίες τοῦ Θεοῦ. Ἄφησαν ἀφρούρητο τὸ ἀμπέλι. Καὶ ἀντὶ νὰ δεχθοῦν τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Κυρίου ἄφησαν καὶ μπῆκαν μέσα σ' αὐτὸ πολλοὶ ψευδοπροφῆτες, ψευδοδιδάσκαλοι, ψευδοαρχιερεῖς, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι, οἱ ὁποῖοι σὰν «μονιοί» - ἀγριόχοιροι κατέστρεψαν τὶς πνευματικὲς φυτεῖες τοῦ Θεοῦ. Ὅπως εἴπαμε, ἀντὶ νὰ δεχθοῦν τοὺς πραγματικούς καὶ γνησίους ἀπεσταλμένους τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἔδιωξαν· ἄλλους τοὺς «ἔδειραν», ἄλλους τοὺς βασάνισαν μὲ μύριους τρόπους, ἄλλους τοὺς θανάτωσαν, καὶ ἄλλους τοὺς «ἐλιθοβόλησαν» (Ματθ. 21,35). Καὶ ὁ ἀμπελῶνας ἄρχισε νὰ φυτρῶνῃ ἀγκάθια καὶ τριβόλια. Καρπὸς πουθενά! Τὰ κλήματα ξερά. Οἱ γεωργοὶ ὀκνηροὶ καὶ ἀδιάφοροι. Τέλος, ὡς τὸ ἀποκορύφωμα τῆς κακίας τῆς Ἰουδαϊκῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία εἶχε ἐκφυλισθῆ σὲ ἄκαρπο ἀμπέλι, ἦλθε ὁ φόνος τοῦ Υἱοῦ τοῦ οἰκοδεσπότη, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖο οἱ Ἰουδαῖοι, ὅπως λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο, ἀφοῦ τὸν συνέλαβαν, τὸν «ἐξέβαλον ἐξω τοῦ ἀμπελῶνος καὶ ἀπέκτειναν» (ἔ.ἀ. 21,39).

Γιὰ τὸν ἄκαρπο, τὸν ἀχάριστο καὶ ἐγκληματικό τους βίον οἱ Ἰουδαῖοι ἀποδοκιμάζονται πλέον ἀπὸ τὸ Θεό, καὶ στὸ ἐξῆς ἀμπελῶν τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτὸς γίνεται ἡ **Ἐκκλησία τοῦ Χρι-**

στοῦ. Σ' αὐτὴν στρέφει τώρα τὴν πρόνοιά του, τὴν στοργικὴ καὶ μεγάλη καὶ παντουργό, ὁ Κύριος. Ἡ «δεξιὰ» του ἐφύτευσε τὴν Ἐκκλησία μέσα στὸν κόσμον, ὅπως λέει ὁ ψαλμῶδός κι ἀκοῦμε κάθε φορὰ ποὺ λειτουργεῖ ἀρχιερεὺς· «*Κύριε Κύριε, ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε καὶ ἐπίσκεψαι τὴν ἄμπελον ταύτην καὶ κατάρτισαι αὐτήν, ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ σου*» (Ψαλμ. 79,15-16). Αὐτὸς ἔδωσε σ' αὐτὴν τὸν **Εὐαγγελικὸ Νόμο** ὡς ἰσχυρὸ καὶ ἀκατάλυτο «φραγμόν»· αὐτὸς ἱδρυσε τὸ ἀληθινὸ θυσιαστήριον, τὴν **ἀγία τράπεζα**, ὅπου προσφέρεται ἡ ὑπερτάτη θυσία, τὸ μυστήριον τῆς Θεῖας Εὐχαριστίας, ποὺ εἶνε ἡ πνευματικὴ «ληνός» ἀπὸ τὴν ὁποία ποτίζονται καὶ τρέφονται οἱ πιστοί· αὐτὸς ἐπισκέπτεται τὸν ἀμπελῶνα του, τὴν Ἐκκλησία, κατὰ μυστηριώδεις τρόπους· αὐτὸς τὴν **καλλιεργεῖ** μὲ τὶς τελειότερες μεθόδους πνευματικῆς καλλιεργείας· αὐτὸς διορίζει στὸν ἀμπελῶνα του ἐργάτες, ἐπιστάτες καὶ **γεωργούς**· αὐτὸς **ἐκδιώκει τοὺς «μονιούς»** (εἴτε τοὺς ἐξωτερικοὺς διῶκτες εἴτε τοὺς ἐσωτερικοὺς αἵρεσιάρχες), ὄσους κατὰ καιροὺς ἐξαπολύει κατὰ τοῦ θεοῦ ἀμπελῶνος σὲ θηριώδεις ἀγέλες ὁ μισόκαλος δαίμονας· αὐτὸς...

Ἄλλὰ ποιὸς ποτε θὰ μπορέσῃ νὰ μετρήσῃ καὶ νὰ περιγράψῃ τὰ **ἄπειρα δείγματα τῆς ἀγάπης**, μὲ τὴν ὁποία περιβάλλει τὴν Ἐκκλησία ὁ Κύριος! **Ἡ ἀγία Τριάς** ἐργάζεται ἀκαταπαύστως καὶ φροντίζει γιὰ τὴν προκοπὴ καὶ τὴ δόξα τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ ἀμπελῶνος κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε καὶ οἱ ἄγγελοι, ἀντικρίζοντας τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἱστορικὴ τῆς πορεία καὶ τὴν ἀναγεννητικὴ τῆς ἐπίδρασι στὴν ἀνθρωπότητα διὰ μέσου τῶν αἰώνων, θαυμάζουν τὴν ἀγάπη, τὴ στοργή, τὴ σοφία τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

* * *

Στὸν ἀμπελῶνα αὐτόν, ἀγαπητοί μου, ἀνήκουμε κ' ἐμεῖς. **Εἴμαστε τὰ κλήματα**, γιὰ τὴν καλλιέργεια τῶν ὁποίων τόση φροντίδα καὶ ἐπιμέλεια δείχνει ὁ ἐπουράνιος Πατέρας μας. Ἄς μὴ δεῖξουμε τὴν ἐλεεινὴ συμπεριφορὰ ποὺ ἔδειξαν οἱ Ἰουδαῖοι· μὴ περιφρονησομε τὴ δωρεά· μὴ μείνουμε ἀργοὶ καὶ ἀμελεῖς· μὴ φανοῦμε ἀχάριστοι. Ἄλλὰ εὐχαριστώντας ἀκατάπαυστα τὸν Κύριο, γιὰτὶ μὲ τὸ ἄπειρο ἔλεός του μᾶς συμπεριέλαβε κ' ἐμᾶς στὸν ἀμπελῶνα του, ἄς φιλοτιμηθοῦμε νὰ παρουσιάσομε **καρποὺς πίστεως καὶ ἀρετῆς**, τοὺς ὁποίους –ἀσφαλῶς– δικαίως θὰ ζητήσῃ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ ἀμπελῶνος, ὁ Θεός.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΕ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1451

Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως (Ἰωάν. 3,13-17)
10 Σεπτεμβρίου 2017

Συντάκτης † ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ

ΘΑ μοῦ ἐπιτρέψετε, ἀγαπητοί μου, νὰ κά-
νω ἓνα σύντομο κήρυγμα, διότι ἐπιθυμῶ
οἱ διδασκαλίες τῆς Ἐκκλησίας μας νὰ γίνουν
κατανοητὲς ἀπὸ τὸ λαὸ μας.

***

Κάποτε ἓνας ἀπλοϊκὸς ἄνθρωπος πῆγε καὶ
ρώτησε ἓνα σοφὸ. — Ἔχω ἀπορία. Πάω στὴν
ἐκκλησία, ἀκούω Θεός· διαβάζω διάφορα βι-
βλία, βλέπω Θεός. **Τί εἶνε ὁ Θεός;**... Ὁ σοφὸς
ζαλίστηκε. — Μεγάλο πρᾶγμα ρωτᾶς, λέει. Ἡ
ἐρώτησις αὐτὴ εἶνε ἡ δυσκολώτερη ἀπ' ὅλες.
Δὲν μπορῶ ν' ἀπαντήσω ἀμέσως· θὰ καθίσω
νὰ διαβάσω. Πέρασαν τρεῖς μέρες, ξαναπαίει
ὁ ἀπλοϊκὸς ἄνθρωπος. — Θὰ μοῦ πῆς; λέει.
— Ἄς περάσουν ἄλλες τρεῖς μέρες. Πέρασαν
κι αὐτές· πάλι τίποτα. Περνοῦν ἄλλες τρεῖς;
περνοῦν κι ἄλλες πολλὲς μέρες, ἓνας χρόνος
ὀλόκληρος· τίποτα. Ἄφου κουράστηκε νὰ με-
λετᾶ, λέει: — Δὲν μπορῶ ν' ἀπαντήσω στὸ ἐρώ-
τημά σου. Εἶνε κάτι ποῦ ἡ ἀνθρώπινη διάνοια
δὲν μπορεῖ νὰ συλλάβῃ. Ὅτι ὁ Θεὸς ὑπάρχει,
ναί· ἀλλὰ νὰ ὀρίσω τί εἶνε ὁ Θεός, εἶνε τόσο
δύσκολο... Καὶ πράγματι εἶχε δίκιο. Ἄν μπορῆ
σ' ἓνα ποτήρι νὰ χωρέσῃ ὁ ὠκεανός, τότε θὰ
μπορέσῃς κ' ἐσὺ νὰ συλλάβῃς τὸ Θεὸ μὲ τὸ
μικρὸ σου μυαλό, ὅσο σοφὸς κι ἂν εἶσαι.

Ἄλλὰ στὸ ἐρώτημα αὐτό, στὸ ὁποῖο ἄνθρω-
πος δὲν μπόρεσε νὰ δώσῃ ἀπάντησι, ἔδωσε
ἀπάντησι τὸ Εὐαγγέλιο. Τί εἶνε λοιπὸν ὁ Θεός;
Ἀπαντᾶ στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο ὁ Χριστός.
Ἀπαντᾶ ἀπλᾶ, μὲ μία λέξι. Ὅ,τι μεγάλο καὶ ὑ-
ψηλό, εἶνε μέσα σ' αὐτήν. Ὅπως μέσ' στὸ ρόδι
εἶνε κλεισμένα ἑκατοντάδες σπυριὰ γεμάτα
χυμό, ἔτσι μέσα στὴ λέξι αὐτὴ εἶνε κλεισμένο
ὅ,τι ὠραῖο ὑπάρχει στὸν κόσμον. Εἶνε ἡ λέξι **ἀ-
γάπη**. Εἴμαστε ἀνάξιοι νὰ τὴν ποῦμε· δὲν τὴν
ἔχουμε στὴν καρδιά. Μόνο οἱ ἄγγελοι καὶ ἀρ-
χάγγελοι, οἱ ὄσιοι καὶ μάρτυρες καὶ ὁμολογη-
ταὶ μποροῦν νὰ τὴν ποῦν. «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐ-
στίν» (Α' Ἰωάν. 4,8). Καὶ «ὁ Θεὸς ἠγάπησε τὸν κό-
σμον»· αὐτὸ ἀπαντᾶ τὸ εὐαγγέλιο (Ἰωάν. 3,16).

Ἡ ἀγάπη ἔλειψε δυστυχῶς, ἰδίως στὴν ἐ-
ποχή μας. Ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος θὰ γρά-
ψῃ γιὰ τὸν εἰκοστὸ αἰῶνα, ὅτι ὑπῆρξε αἰὼν μί-
σους· ἐγκλήματα πρωτοφανῆ ἔγιναν, δύο παγ-
κόσμιοι πόλεμοι ποῦ στοίχισαν 50 ἑκατομμύ-
ρια ζωές (Γάλλοι, Ἴταλοί, Γερμανοί, Ῥῶσοι, Ἰά-
πωνες, Ἀμερικανοί, Ἕλληνες...), πόλεις ἐρη-
μώθηκαν, ὄλεθρος παντοῦ. Καὶ τώρα, μολον-
ὅτι φαίνεται νὰ ἐπικρατῆ ἓνα κλίμα εἰρήνης,
ἐγὼ δυσπιστῶ. Διότι ἔχουμε στὸ στόμα τὴν εἰ-
ρήνην, ἀλλὰ στὴν καρδιά τὸ μῖσος· καὶ ὑπάρχει
φόβος νὰ ἐκσπάσῃ ὁ τελευταῖος πόλεμος, ποῦ
λέει ἡ Ἀποκάλυψις, ὁ Ἀρμαγεδῶν (Ἀπ. 16,16). Ἀ-
γάπη, ποῦ εἶσαι, ποῦ βρίσκεσαι, ποῦ κατοικεῖς;

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν πουθενὰ ἀγάπη; Ὑπάρ-
χει. Ποῦ εἶνε, ποῦ τὴ βλέπουμε; Στὴ μάνα. **Ἡ
μάνα** ἀγαπάει τρυφερά, ἀνιδιοτελῶς καὶ μέ-
χρι θυσίας. Ἀρρώστησε τὸ παιδί της; μέρα-
νύχτα δὲν κοιμᾶται. Γνώρισα μιὰ γυναῖκα, ποῦ
ἔμεινε ἄγρυπνη δίπλα στὸ παιδί της 5 μερό-
νυχτα. Ὡ ἀγάπη τῆς μάνας, ποῦ εἶσαι μιὰ εἰ-
κόνα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ! Τὴν ἀγάπη τῆς
μάνας τὴ νιώθουμε ὅλοι· «μάνα μου» εἶνε ἡ
τελευταία λέξι ποῦ λέει ὁ ἄνθρωπος πεθαί-
νοντας στὸ μάταιο αὐτὸ κόσμον. Παρ' ὅλα αὐ-
τὰ ἡ ἀγάπη τῆς μάνας εἶνε μικρὴ, μιὰ σταγό-
να, μιὰ σκιά, μπροστὰ σὲ κάποια ἄλλη ἀγάπη.

Ποιά εἶνε αὐτή; Εἶνε **ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ**. Τί
λέει ἡ Γραφή· Κάποτε καὶ ἡ μάνα ἀκόμη μπο-
ρεῖ νὰ λησμονήσῃ τὸ παιδί της, ὁ Θεὸς ὅμως
ποτέ δὲν λησμονεῖ τὸν ἄνθρωπον (βλ. Ἠσ. 49,15).
Τὸν ἀγαπάει περισσότερο κι ἀπὸ τὴ μάνα.

Δὲν εἶνε αὐτὰ λόγια. Ὑπάρχουν ἀποδείξεις.
Ἄν μπορῆς νὰ μετρήσῃς τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου
καὶ τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ, ἄλλο τόσο θὰ μπορέ-
σῃς νὰ μετρήσῃς τὶς ἀποδείξεις τῆς ἀγάπης
τοῦ Θεοῦ. Ζοῦμε μέσα σ' ἓναν ὠκεανὸ ἀπὸ
ἐκδηλώσεις τῆς ἀγάπης του. Τί πρῶτο τί δεύ-
τερο ν' ἀναφέρουμε; Πῆγαν οἱ ἐπιστήμονες
στὴ σελήνη καὶ τί εἶδαν; Ξηραύλα· δὲν ὑπάρ-
χει οὔτε λίγη χλόη, οὔτε ἓνα φύλλο, οὔτε ἓνα

δέντρο, οὔτε ἕνας καρπός· οὔτε ζῶα, οὔτε πουλιά, οὔτε ἔντομα, τίποτα. Ὁ Ἀμερικανὸς ἀστροναύτης εἶπε· Ἄχ, πότε θὰ κατεβῶ στὴ γῆ, ν' ἀνοίξω τὴν κάνουλα τοῦ σπιτιοῦ μου νὰ πιῶ νερό!... Ἀχάριστε ἄνθρωπε! ἐδῶ ἔχεις ὅλα τὰ ἀγαθὰ. Ὅπως εἶπαν μεγάλοι ἀστρονόμοι, ἡ γῆ, ποὺ ὠρίσθηκε ὡς κατοικία μας, μολονότι εἶνε μικρὴ, ἕνας κόκκος ἄμμου ἐν σχέσει μὲ τὸ σύμπαν, ἐν τούτοις εἶνε εὐλογημένη· εἶνε τὸ διαμάντι τῆς δημιουργίας. Ἐδῶ εἶνε τὰ πάντα. Καὶ γιὰ ποιὸν αὐτά; Γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Ὅλα εἶνε ἀγάπη. Τὸ λουλούδι ποὺ σοῦ εὐωδιάζει, ὁ καρπὸς ποὺ τρῶς, τὰ ἄστρα ποὺ θαυμάζεις, ὅλα σοῦ λένε· Σὲ ἀγαπᾷ ὁ Θεός. Ἀλλὰ ἡ πιὸ τρανὴ ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης τοῦ ποιᾶ εἶνε; Δὲν εἶνε τὰ ὑλικά δῶρα. Εἶνε κάτι ἄλλο, σύμφωνα μὲ θεμελιώδη ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας ποὺ ἐπιθυμῶ νὰ φυτεύσω στὶς ψυχές σας. Τί λέει ἡ ἀλήθεια αὐτή; ποιὸ εἶνε τὸ πολυτιμότερο δῶρο τοῦ Θεοῦ; ποῦ ἔδειξε ὁ Θεὸς τὴν πιὸ μεγάλη ἀγάπη του; Στὸ Γολγοθᾶ! Δὲν τὸ αἰσθανόμεθα δυστυχῶς, οἱ καρδιές μας εἶνε κρύες, Βόρειος Πόλος. Ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ μας εἶνε ὁ **σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ**· ὁ σταυρὸς, τοῦ ὁποῖου τὴν Ὑψωσι ἐορτάζουμε στὶς 14 Σεπτεμβρίου. Τὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα. Τί λέει;

***

Ὁ σταυρὸς ἔκανε θαύματα, μικρὰ καὶ μεγάλα. Τὸ μέγιστο θαῦμα τοῦ εἶνε ἡ σωτηρία μας, ποὺ ἔγινε ὅταν ὁ Χριστὸς ὑψώθηκε σ' αὐτὸν γιὰ μᾶς. Κι αὐτὸ εἶχε προαγγελθῆ πολὺ νωρὶς μ' ἕνα ἄλλο θαῦμα. Ποῦ ἔγινε αὐτὴ ἡ **προτύπωση**, ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῆς σκιάς τοῦ σταυροῦ; Χίλια χρόνια πρὸ Χριστοῦ, στὸν καιρὸ τοῦ Μωυσῆ. Αὐτὸ μᾶς θυμίζει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα.

Οἱ Ἑβραῖοι, ἀφοῦ ὁ Θεὸς τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ σκλαβιά τετρακοσίων ἐτῶν-στοῦς Αἰγυπτίους καὶ τοὺς πέρασε ἀπέναντι στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, βᾶδιζαν μέσα στὴν ἔρημο. Ἄντι ὅμως νὰ τὸν εὐχαριστοῦν, αὐτοὶ γόγγυζαν καὶ βλαστημοῦσαν. Τότε, ὡς τιμωρία τῆς ἀχαριστίας τους, ὁ Θεὸς διέταξε καὶ ἡ ἔρημος ἔβγαλε φίδια φαρμακερά, ποὺ τοὺς δάγκωναν καὶ πέθαιναν σωρηδόν. Δὲν θὰ ἴμενε οὔτε ἕνας. Ἀλλὰ ὁ Ἐλεήμων καὶ Πολυεύσπλαγχνος λέει στὸ Μωϋσῆ· Τοὺς λυπᾶμαι· γιὰ νὰ μὴν ἐξολοθρευθοῦν ὅλοι, φτειάξε ἕνα μπρούντζινο φίδι, καὶ ὑψώσε το πάνω σ' ἕνα ξύλο· καὶ ὅποιος, μόλις τὸν δαγκώσῃ φίδι, γυρίζει καὶ βλέπει τὸ χάλκινο φίδι, θὰ σώζεται. Πράγματι λοιπὸν ἔτσι ἔγινε· ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ὑψώθηκε **τὸ φίδι στὴν ἔρημο**, ὅποιος τὸ κοίταζε, μικρὸς ἢ μέγας, ὅλοι ἐσώζοντο καὶ ἐθεραπεύοντο.

Τί σήμαινε αὐτό; Ἦταν μία σκιά, ἕνας συμβολισμὸς τοῦ σταυροῦ, μία παράστασις τῆς θεμελιώδους ἀληθείας ὅτι **ὁ σταυρὸς εἶνε τὸ ὄργανο τῆς σωτηρίας**. Μᾶς σώζει ἀπὸ τὸ ὄφι. Μὴ φοβᾶστε τὰ ἄλλα φίδια τῆς γῆς· μικρὰ ἢ ἀπειλή τους. Τὸ φίδι τὸ μεγάλο, ποὺ ἔχει περιζῶσει καὶ σφίγγει τὴν ἀνθρωπότητα, ὅπως ὁ ὄφις τοῦ Λαοκόωντος τοῦ μυθικοῦ ἱερέως τῆς Τροίας, – ποιὸ εἶνε; Τὸ ἔχουμε μέσα μας, φωλιάζει στὴν καρδιά μας, καὶ δὲν τὸ αἰσθανόμεθα. Εἶνε ἡ **ἁμαρτία**. Ὡς ἡ ἁμαρτία, ὅποιο ὄνομα κι ἂν ἔχη! Εἴτε μῖσος καὶ ἐκδίκησι λέγεται, εἴτε πορνεία καὶ μοιχεία, εἴτε ἀκολασία καὶ ἀσέλγεια, εἴτε φθόνος καὶ κακία, εἴτε ὑπερηφάνεια καὶ ἀλαζονεία, εἴτε ἄλλο, ὅλα αὐτὰ εἶνε φίδια ποὺ ζώνουν τὴν ἀνθρώπινη καρδιά. Ποιὸς θὰ μᾶς γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία; Ὁ σταυρὸς, ναὶ ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ εἶνε ἡ πίστις μας.

Πιστεύεις στὸ Χριστό, ὄχι ἀπλῶς μὲ τὰ λόγια ἀλλὰ μὲ τὴν καρδιά σου; Μετανοεῖς, ἐξομολογεῖσαι, πλησιάζεις τὸ Χριστὸ οὐσιαστικά, ὄχι τυπικά; Ποιὸ εἶνε τὸ χρέος μας; Ἀφοῦ ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπᾷ καὶ ἡ μεγαλύτερη ἐκδήλωσις τῆς ἀγάπης τοῦ εἶνε ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, ἄς τοῦ ποῦμε ἕνα **εὐχαριστῶ**.

Δυστυχῶς ὅμως σήμερα, ἀντὶ γιὰ εὐχαριστῶ, ἀκούγονται φρικτὲς **βλαστήμιες**. Θεέ μου, ποῦ καταντήσαμε! Δὲν τολμοῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ βλαστημήσουν ἕναν ἐπίγειο ἄρχοντα, διότι θὰ πᾶνε δυὸ χρόνια φυλακὴ, καὶ βλαστημοῦν τὸν Βασιλέα τῶν ὄλων. Μικρὸς λοιπὸν ὁ Χριστὸς, μέγας ὁ πρόεδρος τῆς δημοκρατίας ἢ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος!

Τὸ εὐχαριστῶ στὸ Θεὸ εἶνε, νὰ **μὴν ἀνεχώμεθα νὰ βλαστημηθῶμεν**. Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς λέει· Ὅ,τι ἄλλο ἂν μοῦ προσβάλλῃς, σὲ συγχωρῶ· ἂν ὅμως βλαστημήσῃς τὸ Χριστό μου καὶ τὴν Παναγία μου, δὲν ἔχω μάτια νὰ σὲ δῶ.

Ἐνας Τοῦρκος στὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς ἄρπαξε ἕνα Χριστιανὸ καὶ τὸν ἀπειλοῦσε· —Θὰ σὲ σκοτώσω· μόνο ἂν βλαστημήσῃς τὸ Χριστὸ θὰ γλυτώσῃς. —Δὲν τὸν βλαστημῶ. Καὶ ἔτσι **μαρτύρησε**. Σήμερα «χριστιανοί», χωρὶς νὰ τοὺς ἀπειλῆ κανεῖς, τὸν βλαστημοῦν!

***

Νὰ μετανοήσουμε, ἀδελφοί μου, ὅλοι, μικροὶ - μεγάλοι, λαϊκοὶ καὶ κληρικοί. Νὰ συναισθανθοῦμε τὰ ἁμαρτήματά μας. Νὰ ἐπιστρέψουμε στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Κι ὅταν πλησιάσῃ ἡ τελευταία ὥρα τῆς ζωῆς μας νὰ ποῦμε· «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42).

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Ἀπομνηνεύσθημένη ἡμέρα, ἡ ὁποία εἶνε ἀπὸν ἱ. ναὸ Κοιμήσεως Θεοτόκου Βερόρων - Ἀρμενταίου τὴν 10-9-1988 μὲ ἄλλο ἴδιον. Καταγραφή καὶ σύντηξις 7-9-2008.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2039	Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὑψωσιν (Γαλ. 2,16-20) 17 Σεπτεμβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Γιατί πιστεύω στὸ Χριστὸ

«Καὶ ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεύσαμεν» (Γαλ. 2,16)

Ὅσοι, ἀγαπητοί μου, βρισκόμαστε στὸ ναὸ εἴμαστε βαπτισμένοι «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος», στὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος.

Ἄλλὰ φτάνει αὐτό, φτάνει ὅτι ἔχουμε βγῆ ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα; Ὅχι βέβαια· χρειάζεται καὶ κάτι ἄλλο. Ποιό; Ἄν ὑποθέσουμε ὅτι πηγαίνεις σ' ἓνα ἄλλο μέρος ὅπου δὲν ζοῦν Χριστιανοὶ καὶ σὲ ρωτήσουν «Ἐμεῖς ἐδῶ ἔχουμε τὴ θρησκεία μας, ἐσὺ τί πιστεύεις;», θ' ἀπαντήσης βέβαια ὅτι πιστεύεις στὸ Χριστό· «ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεύσαμεν» ὅπως λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος (Γαλ. 6,16). Ἄν ὁμως σὲ ρωτήσουν «Καὶ γιατί πιστεύεις στὸ Χριστό; τί εἶδες στὸ Χριστό καὶ τὸν πιστεύεις;», θὰ βρεθῆς σὲ δυσκολία. Πάμε σὲ σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια, παίρνουμε διπλώματα, ἀλλὰ δὲν γνωρίζουμε οὔτε τὸ ἀλφάβητο τῆς πίστεώς μας· δὲν καθίσαμε νὰ μάθουμε τὴν ἁγία μας πίστι.

Ἄν εἶχαμε ἐνδιαφέρον ὅπως οἱ Χριστιανοὶ τῶν πρώτων αἰώνων, θὰ γνωρίζαμε τὴν πίστι μας καὶ θὰ εἶχαμε πολλοὺς λόγους νὰ αἰτιολογήσουμε τὴν ὁμολογία μας. Τότε κάθε Χριστιανὸς ἦταν κ' ἓνας κήρυκας τοῦ εὐαγγελίου· τώρα αὐτὸ θεωρεῖται δουλειὰ τῶν κληρικῶν.

Ἄν ρωτούσαμε τοὺς ἀποστόλους Πέτρο καὶ Παῦλο ἢ τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχας «Γιατί πιστεύετε στὸ Χριστό;», θὰ ἀνοίγαν τὰ χρυσᾶ τους χεῖλη καὶ θὰ μᾶς ἔλεγαν μύριους λόγους. Ἄπὸ τοὺς λόγους αὐτοὺς, μὲ τοὺς ὁποίους ἓνας συνετὸς καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος αἰτιολογεῖ γιατί πιστεύει στὸ Χριστό, κυριώτεροι εἶνε τέσσερις.

* * *

● Πρῶτον γιὰ τὰ χρυσᾶ του λόγια. Σὰν αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν πουθενά, οὔτε στὸ Κοράνιο, οὔτε στὸ Βουδδα, οὔτε στὴν ἀρχαία οὔτε στὴ σύγχρονη γραμματεία. Ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ διαβάσης, δὲν ἱκανοποιεῖσαι ὅπως ὅταν ἀνοίξης τὸ μικρὸ βιβλίον ποὺ λέγεται **Εὐαγγέλιο**. Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ εἶνε θεϊκὰ, διαμάντια ποὺ ἀστρά-

φτουν, λόγια ποὺ ἀκούγοντάς τα θὰ ἴλεγες κ' ἐσύ· «Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος» (Ἰω. 7,46).

Θέλεις νὰ δῆς τὸ μεγαλεῖο τοῦ Εὐαγγελίου; Διάβασε **δύο παραβολές, τοῦ Ἀσώτου καὶ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου** (βλ. Λουκ. 15,11-32· 10,25-37). Στὴν παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου θὰ δῆς τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, στὴν παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου θὰ δῆς τὴν ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν πλησίον καὶ πρὸς τὸν ἐχθρὸ ἀκόμη. Τὰ λόγια τοῦ Κυρίου εἶνε αἰώνια. Ὅσα χρόνια καὶ αἰῶνες καὶ χιλιετίες ἂν περάσουν, μένουν ἄφθαρτα. Κάποτε καὶ τὰ ποτάμια θὰ ξεραθοῦν, κι ὁ ἥλιος καὶ τὸ φεγγάρι θὰ σβήσουν ὅπως τὰ καντήλια, καὶ τ' ἀστέρια νὰ πέσουν ὅπως τὰ φύλλα τῆς συκιάς (βλ. Ματθ. 24,29. Μάρκ. 13,24-25) κι ὅλα θὰ γίνουν ἄνω καὶ κάτω· ἓνα μόνο θὰ μείνῃ αἰώνιο. Ποιό; ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ Εὐαγγέλιο. «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι» (Ματθ. 24,35).

Πιστεύουμε λοιπὸν στὸ Χριστό, γιατί τὸ Εὐαγγέλιό του μένει ἀπαράλλαχτο, ὑπεράνω χρόνου καὶ τόπου, **ἱκανοποιεῖ κάθε ψυχὴ**.

● Γιὰ τί ἄλλο πιστεύουμε; Γιὰ τὴ **ζωὴ** του, ποὺ δὲν ὅπως ἡ ζωὴ τοῦ Μωάμεθ καὶ τῶν ἄλλων ἱδρυτῶν θρησκειῶν· λάμπει ἀπὸ **συνέπεια**. Ὅ,τι εἶπε ὁ Χριστός, τὸ ἔκανε· τήρησε καὶ ἐφήρμωσε καὶ τὰ πιὸ δύσκολα τῆς διδασκαλίας του.

Ἄν ρωτήσετε, ποιά εἶνε ἡ δυσκολώτερη ἐντολή, θὰ σᾶς ποῦν οἱ πνευματικοί. Ἐγὼ τοῦλάχιστον κρέμασα τὸ πετραχήλι. Γιατί; Γιατί ἔρχεται ὁ ἐξομολογούμενος καὶ ἐνῶ ὅ,τι ἄλλο τοῦ πῆς τὸ κάνει, ἓνα πρᾶγμα ἀρνεῖται νὰ τὸ κἀνῃ. Ποιό; Τὸ **νὰ συγχωρήσῃ καὶ νὰ πάῃ νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὸν ἐχθρὸ** του. Ὅρισέ μου, παπούλη, ὅ,τι ἄλλο θέλεις, ἀλλ' αὐτὸ ὄχι!... Νὰ πάω ἐγὼ στὴν πεθερά μου; λέει ἡ νύφη, καὶ ἡ ἔχθρα μένει. Ἐκεῖ ὁμως εἶνε τὸ ὕψος τοῦ Εὐαγγελίου, ἐκεῖ ποὺ ὁ Χριστὸς λέει ὅτι πρέπει νὰ συγχωροῦμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο (βλ. Ματθ. 6,12,14-15. Λουκ. 11,4).

Αυτό λοιπόν, πού εἶνε ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη, αὐτὸ ὁ Χριστὸς τὸ ἔκανε. Πότε; Τὴν ὥρα πού ἦταν πάνω στὸ σταυρό. Ἐνῶ ἀπὸ κάτω οὐρλιαζαν οἱ σταυρωταί του σὰν σκυλιά, προσευχήθηκε γι' αὐτούς· «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι» (Λουκ. 23,34). **Συγχώρησε!**

● Πιστεύω λοιπὸν στὸ Χριστὸ γιὰ τὰ ἅγια λόγια του καὶ γιὰ τὴν ἄσφογη ζωὴ του, πιστεύω ἀκόμη – γιὰ τί; Γιὰ τὰ **θαύματα** πού ἔκανε. Ὅπου ἄπλωνε τὸ χέρι του, ὅπου ἀκουγόταν ἡ προσταγή του, ἐκεῖ κουτσοὶ ἀναπηδοῦσαν σὰν τὰ ἐλάφια, παράλυτοι σηκώνονταν καὶ περπατοῦσαν, λεπροὶ καθάριζονταν, δαιμονιζόμενοι ἀπαλλάσσονταν, ἐκεῖ καὶ νεκροὶ ἀκόμα ἀνασταίνονταν. Καὶ μόνο αὐτά; Ἦρθε ὥρα στὸ Θαβῶρ πού τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε σὰν τὸν ἥλιο, καὶ ἦρθε ὥρα στὸ Γολγοθᾶ πού ἡ γῆ σειστήκε καὶ ἄνοιξαν τάφοι νὰ βγοῦν οἱ νεκροί. Δὲν εἶπα τίποτα. Τὸ μεγαλύτερο θαῦμα του εἶνε αὐτὸ πού ψάλλουμε ὅλο τὸ χρόνο κάθε Κυριακῆ· «*Τὴν ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ...*» (Ἦχ. πλ. β' Σάβ. ἑσπ.). Ὁ Κύριος δὲν εἶνε σὰν τὸ Μωάμεθ· ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας, γιὰτὶ ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν, νίκησε τὸ θάνατο, τὴν ἁμαρτία καὶ τὸν ἄδη· γι' αὐτὸ τὸν πιστεύουμε.

● Ἀλλὰ τώρα θὰ προχωρήσω περισσότερο, θὰ σᾶς πῶ ἓνα λόγο μουσικὸ, πού ὅποιος τὸν αἰσθανθῆ, αὐτὸς πιστεύει· εἶνε αὐτὸ πού λέει ὁ ἀπόστολος σήμερα. Τὸ προσέξατε; «*Ὁ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῆ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ*» (Γαλ. 2,20). Τί σημαίνουν αὐτά; Τὸν πιστεύω τὸ Χριστὸ γιὰ τὴν **ἀγάπη** πού μοῦ ἔδειξε. Ποιὰ ἀγάπη; Μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ ἀγάπες τῆς γῆς· εἶνε ψεύτικες καὶ μαραίνονται. Μιὰ ἀγάπη εἶνε αἰώνια, ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Πῶς νὰ σᾶς τὴν παραστήσω; Θὰ φέρω ἓνα παράδειγμα.

Στὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς ἔξω ἀπὸ ἓνα χωριὸ τῆς Μακεδονίας βρέθηκαν 4 - 5 Γερμανοὶ σκοτωμένοι. Ἀμέσως κατέφθασε μία γερμανικὴ μεραρχία, ἔκανε μπλόκο, δὲν ἄφησε κανένα νὰ φύγη, καὶ ἔθεσε διορία· Ἐὰν σὲ μία ὥρα δὲν μᾶς παραδώσετε αὐτὸν πού ἔκανε τὸ ἐγκλημα, θὰ κάψουμε ὅλο τὸ χωριό, θὰ τὸ ἐξαφανίσουμε. Ποιὸς τώρα νὰ παρουσιαστῆ; Κανένας. Καὶ οἱ Γερμανοὶ ἔστησαν τὰ πολυβόλα ἑτοιμοὶ γιὰ ἐκδίκησι. Τότε –δὲν εἶνε παραμῦθι, εἶνε ἀληθινὸ γεγονός– **ἓνας νέος 20 χρονῶν**, χωρὶς αὐτὸς νὰ ἔχη σκοτώσει, τελείως ἀθῶος, βλέποντας ὅτι τὸ χωριὸ θ' ἀφανιστῆ, παρουσιάστηκε στὸ Γερμανὸ στρατηγὸ καὶ λέει· Ἐγὼ τοὺς σκότωσα. Ἀνέλαβε τὴν εὐθύνη καὶ **θυσιάστηκε**, τὸν κρέμασαν σ' ἓνα δέντρο· ἔτσι οἱ Γερμανοὶ ἔφυγαν καὶ σώθηκε τὸ χωριό.

Θαυμάζετε, ἀγαπητοί μου, τὴν ἀγάπη αὐτή; δακρῦζουν τὰ μάτια σας; Ἔ, ἀναλογισθῆτε κάτι ἄλλο. Ποιό; **Ἐμεῖς εἴμαστε τὸ ἔνοχο χωριό**, οἱ ἄθλιοι ἀντάρτες πού ἐπαναστατήσαμε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ εὐεργέτου μας. Ὅλοι φταίξαμε· ἄλλος μὲ τὴν πορνεία, ἄλλος μὲ τὴ μοιχεία, ἄλλος μὲ τὴν κακοθήθεια, ἄλλος μὲ τὴν ψευτιά, μὲ τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο ἀμάρτημα. Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ κρέμεται πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας, κ' ἔπρεπε νὰ τιμωρηθοῦμε. Μὰ ξαφνικὰ ἀκούγεται Ἄλτ! Σταματᾶ ἡ ὀργή, σταματᾶ ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, γιὰτὶ βρέθηκε ἓνας ἀθῶος, ἓνας ἅγιος. Ποιός; «*Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, (ὁ) Ἰησοῦς Χριστός*» (Φιλ. 2,11· θ. Λειτ.). Αὐτὸς ἀνέλαβε νὰ πληρώσει τὸ χρέος μας, τὸ χρέος ὄλων· αὐτὸς εἶνε «*ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου*» (Ἰω. 1,29), εἶνε τὸ «*ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον*» τῆς Ἀποκαλύψεως (Ἀπ. 5,6). «Ἦρθε ἐκεῖνος γιὰ νὰ σηκώσει τις δικές μας ἁμαρτίες» (Α' Ἰω. 3,5). Γράφε ἐσύ, διάβολε, στὸ μαῦρο πῖνακα τ' ἁμαρτημάτων μου· αὐτὸς μὲ τὸ αἷμα του πῆρε σφουγγάρι καὶ τὰ σβήνει. Μᾶς ἔκανε χάρι, δὲν σφζόμαστε ἀπὸ τις καλωσύνες μας, ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου (βλ. Ῥωμ. 3,20,28· 4,2-6. Γαλ. 2,16. Ἐφ. 2,9. Τίτ. 3,5)· τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ σβήνει τὰ ἁμαρτημάτων μας· φτάνει μιὰ σταγόνα τοῦ αἵματός του γιὰ νὰ σβήσουν ὅλα τὰ ἁμαρτήματα τοῦ ἀνθρώπου. «*Αἷμα Χριστοῦ εἰς ἄφεισιν ἁμαρτιῶν*».

Μὲ ρωτᾶτε, γιὰτὶ πιστεύω στὸ Χριστό; Νά γιατί· Γιατὶ μὲ ἀγάπησε καὶ παρέδωσε τὸν ἑαυτό του **θῦμα ἐξιλαστήριο** «*ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας*» (θ. Λειτ. Μ. Βασ., καθαγ.).

* * *

Γι' αὐτὸ, ἀγαπητοί μου, εἶνε δυστυχισμένοι ὅσοι δὲν ἀγαποῦν τὸ Χριστό, ὅσοι τὸν προδίδουν, ὅσοι τὸν ἀρνοῦνται, κι ἀκόμα πιὸ δυστυχισμένοι ὅσοι τὸν βλασφημοῦν. Γιὰ τὸν **βλάσφημο** ταιριάζει ὁ βαρὺς ἐκεῖνος λόγος τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸν Ἰουδα· «*προτιμότερο νὰ μὴ γεννιόταν*» στὸν κόσμον (βλ. Ματθ. 26,24. Μάρκ. 14,21). Καὶ τέτοιοι Ἰουδαεὶς δυστυχῶς εἶνε σήμερα πολλοί.

Ἀλλὰ ἐμεῖς ὄχι ἔτσι, «*οὐχ οὕτως ἡμεῖς*» (Ἐφ. 4,20). Ἐμεῖς μαζί μὲ τοὺς ἁγίους καὶ τοὺς ἀγγέλους ἄς κάψουμε λιβάνι μπροστὰ στὸ Χριστό, ἄς κόψουμε λουλούδια γι' αὐτόν, ἄς τοῦ ἀνοίξουμε τις καρδιές μας, κι ἄς κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε γιὰ **νὰ σβῆση ἀπὸ τὸν τόπο μας ἡ βλασφημία**, νὰ παύση νὰ βλασφημῆται ὁ Χριστός· καὶ ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα μέχρι τις καλύβες, στὰ βουνὰ καὶ στὰ λαγκάδια, στὴ στεριά καὶ στὰ καράβια μας, παντοῦ ν' ἀκούγεται «*Αἰνεῖτε τὸν Κύριον*», «*ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας*» (Ψαλμ. 146,1· 148,1. Δαν. 3 ὑμν.,34-65)· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1374	Κυριακὴ Α' Λουκᾶ (Λουκ. 5,1-11) 24 Σεπτεμβρίου 2017	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ

Η θρησκεία, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶνε κάτι χθεσινό. Εἶνε φαινόμενο ἀρχέγονο· ἅμα ἄνθρωπος - ἅμα θρησκεία, μόλις παρουσιάστηκε ὁ ἄνθρωπος ἀμέσως σημειώθηκαν δείγματα θρησκευτικότητας. Εἶνε φαινόμενο καθολικό, παγκόσμιο. Ὅπου κι ἂν πᾶς στὸν πλανήτη μας, στὸ Βόρειο Πόλο στὴ Νέα Ὑόρκη στὴ διακεκαυμένη ζώνη στὶς Ἰνδίες στὴν Ἰαπωνία στὴ Σιβηρία, παντοῦ συναντοῦμε τὰ ἴχνη τῆς θρησκείας. Καὶ οἱ ἄγριοι ἀκόμη κάτι πιστεύουν, καὶ μάλιστα βαθειά. Ἡ θρησκεία δὲ μπῆκε στὴ ζωὴ μας ἀπ' ἔξω, ὅπως λένε οἱ ἄθεοι· δὲν εἶνε ἐπίκτητη. Εἶνε ἔμφυτη. Τί θὰ πῆ ἔμφυτη· ἔτσι πλάστηκε ὁ ἄνθρωπος. Ὅπως ἡ μάνα ἔχει ἔμφυτη τὴ στοργή, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ τῆς θρησκείας. Ποιὸς δίδαξε τὴ μάνα ν' ἀγαπᾷ τὸ παιδί της; Καὶ χίλιες διαταγὲς νὰ τῆς ἐπιβάλουν νὰ πάψη ν' ἀγαπᾷ τὸ παιδί της, τίποτα δὲ θὰ κάνουν. Δὲν ξερρίζωνεται τὸ αἶσθημα αὐτό. Ἔτσι καὶ ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου καμμία δύναμις δὲν μπορεῖ νὰ ξερρίζωση τὴ θρησκεία.

Πολλὲς εἶνε οἱ θρησκείες, παλαιὲς καὶ νέες. Ἄν μὲ ρωτήσετε ὅμως ποιὰ ἀπ' ὅλες εἶνε ἀληθινή, θὰ σᾶς ἀπαντήσω —κι ἂν δὲν ἀπαντήσω ἐγὼ θ' ἀπαντήσουν τὰ ἄστρα, τὰ ποτάμια, τὰ δέντρα, οἱ πέτρες, οἱ τάφοι, οἱ νεκροὶ κι ὁ ἄδης ἀκόμα — ὅτι ἡ θρησκεία ἢ ἀληθινή εἶνε μία καὶ μόνο· ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, ἡ χριστιανική, ὁ χριστιανισμός. Κι ὅσο διαφέρει τὸ διαμάντι ἀπὸ τὰ χαλίκια, τόσο διαφέρει ἡ πίστι μας ἀπ' τ' ἄλλα θρησκευόμενα. Διαμάντι εἶνε ἡ θρησκεία μας. Εὐτυχῆς ὁποῖος τὸ κατέχει στὴν καρδιά του, δυστυχῆς ὁποῖος τὸ χάσκει.

Καὶ εἶνε ἀληθινή ἡ θρησκεία μας γιατί; Διότι αὐτὸς ποὺ τὴν ἴδρυσε δὲν εἶνε ἕνας ἀπλὸς ἄνθρωπος, κοινωνιολόγος ἢ φιλόσοφος ἢ ἐπιστήμων, ἀλλὰ εἶνε — τί ; Κατὰ τὴν πίστι μας εἶνε Θεὸς καὶ ἄνθρωπος. **Θεὸς ὁ Χριστός!** Τὸ φωνάζει ἡ διδασκαλία του· μιὰ διδασκαλία ἀφθαστη. Πολλὰ θ' ἀλλάξουν στὸν κόσμον· ἕνα θὰ μείνῃ ἀναλλοίωτον· τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ.

«Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι» (Ματθ. 24,35). Θεὸς ὁ Χριστὸς· τὸ φωνάζει ἡ ἀγία του ζωὴ, ποὺ «ἐκάλυψεν οὐρανοῦς» (Ἀμβ. 3,3)· εἶνε ὁ μόνος ποὺ στάθηκε ἐν μέσῳ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ εἶπε «Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας;», ποιὸς μπορεῖ νὰ μὲ ἐλέγξει γιὰ κάποια ἁμαρτία; (Ἰωάν. 8,46). Εἶνε Θεὸς· τὸ φωνάζουν τὰ ἀναρίθμητα θαύματά του, ποὺ ἔκανε κάνει καὶ θὰ κάνῃ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων.

Ἐνα ἀπὸ τὰ θαύματα ποὺ ἐγράφησαν στὸ Εὐαγγέλιο ἀκούσαμε σήμερον. Ποιὸ τὸ θαῦμα;

Λέει τὸ εὐαγγέλιο, ὅτι στοὺς ἀγίους Τόπους ὑπάρχει μιὰ λίμνη ποὺ λέγεται Γεννησαρέτ. Στὴν ὄχθη τῆς ἐργάζονταν τέσσερις ψαράδες· ὁ Ἰωάννης, ὁ Ἰάκωβος, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας. **Φτωχαδάκια** ἦταν, μεροδούλι - μεροφάι. Ἐπαιρναν τὶς βάρκες, ἔβγαιναν τὴ νύχτα (τότε εἶνε ἡ κατάλληλη ὥρα), ἔρριχναν τὰ δίχτυα καὶ προσπαθοῦσαν νὰ πιάσουν ψάρια, νὰ τὰ πουλήσουν, γιὰ νὰ ζήσουν αὐτοὶ καὶ οἱ οἰκογενεῖές τους. Ὅλη τὴ νύχτα ψάρευαν. Τί ἐπίασαν; Τίποτε, οὔτε ἕνα ψάρι. Λυπημένοι καὶ κουρασμένοι γύρισαν. Ἔδεσαν τὶς βάρκες κι ἄρχισαν νὰ τακτοποιοῦν τὰ δίχτυα τους.

Τὴν ὥρα ἐκείνη νὰ κ' ἔρχεται κοντὰ τοὺς — ποιός; **Ὁ Χριστός.** Ὁ Χριστὸς εἶνε κοντὰ στοὺς ἐργατικούς ἀνθρώπους. Κανεὶς ἄλλος δὲν ἀγάπησε τοὺς ἐργάτες ὅπως αὐτός. Διότι καὶ ὁ ἴδιος **ὑπῆρξε ἐργάτης.** **Πτωχαδάκι ἦταν,** τίποτα δὲν εἶχε. Πτωχὴ ἢ μητέρα του, πτωχὸς ὁ νομιζόμενος πατέρας του Ἰωσήφ. Ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας δούλεψε στὸ ἐργαστήριον· κρατοῦσε πριόνια καὶ σκεπάρνια καὶ ἔφτιαχνε πόρτες καὶ παράθυρα, καὶ ἔτσι ζοῦσαν. Ὅλοι κάποια στέγη ἔχουμε. Δὲν εἶνε κανεὶς ἄστεγος. Ὅταν ὅμως ρώτησαν κάποτε τὸ Χριστὸ ποῦ μένει, ἔδειξε τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιὰ καὶ εἶπε· «Οἱ ἀλεπουῖδες καὶ τὰ πουλιὰ ἔχουν τὶς φωλιές τους, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔ-

χει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ» (Ματθ. 8,20). Δὲν εἶχε οὔτε προσκέφαλο. Προσκέφαλό του ἔγινε ὁ ἀκάνθινος στέφανος στὸ σταυρό.

Ἀγαποῦσε λοιπὸν τοὺς ἐργατικούς. Διότι ἡ **ἐργασία** εἶνε ὁ πρῶτος νόμος ποῦ δόθηκε. Μέσα στὸν παράδεισο ὁ Θεὸς εἶπε στὸν Ἀδὰμ νὰ ἐργάζεται. Κι ὅταν πάλι τὸν ἔδωξε ἀπ' τὸν παράδεισο τοῦ εἶπε· Ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ καὶ «ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου σου» θὰ τρῶς «τὸν ἄρτον σου» (Γέν. 3,19). Ἀπὸ τότε ὅ,τι ὠραῖο ἔγινε στὸν κόσμῳ, εἶνε κόπος καὶ ἀποτέλεσμα ἐργασίας ποῦ κατέβαλαν γενεὲς γενεῶν. Ἄν ἔλειπε ἡ ἐργασία, ποιά θὰ ἦτο ἡ μορφή τοῦ κόσμου; Φαντασθῆτε νὰ γκρεμιστοῦν τὰ σπίτια, τὰ γεφύρια, οἱ σιδηρόδρομοι, τὰ πάντα, καὶ ν' ἀρχίσουμε πάλι ἀπ' τὸ μηδέν. Γι' αὐτὸ ἡ ἐργασία **εἶνε εὐλογημένη**. Τὸ νερὸ ποῦ τρέχει εἶνε καθαρὸ, τὸ νερὸ ποῦ μένει ἀκίνητο σκουληκιάζει· τὸ ὑνὶ τοῦ γεωργοῦ ποῦ δουλεύει μέσ' στὴ γῆ ἀστράφτει, τὸ ὑνὶ ποῦ δὲ δουλεύει σκουριάζει· ἔτσι εἶνε κι ὁ ἄνθρωπος ὅταν δὲν ἐργάζεται. Διότι, ὅπως εἶπαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, «ἡ ἀργία εἶνε μήτηρ πάσης κακίας». Εὐλογημένα νὰ εἶνε τὰ χέρια τῶν γεωργῶν ποῦ σκάβουν τὴ γῆ, εὐλογημένα τὰ χέρια τῶν βοσκῶν ποῦ ὀδηγοῦν τὰ πρόβατα στὴ βοσκή, εὐλογημένα τὰ χέρια τῶν ἐργατῶν κάθε τιμίας ἐργασίας, εὐλογημένοι ὅλοι ὅσοι ἐργάζονται. Κι ὅποιος δὲ θέλει νὰ ἐργάζεται, «μηδὲ ἐσθιέτω», λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· ὅποιος δὲ θέλει νὰ δουλεύῃ, δὲν πρέπει καὶ νὰ τρῶῃ (Β' Θεσ. 3,10). Εἶνε τὸ ῥητὸ ποῦ πῆραν οἱ μαρξισταὶ κ' εἶνε γραμμένον ψηλὰ στὸ Κρεμλίνο. Κλεμμένο εἶνε· ὅ,τι ὠραῖο, εἶνε κλεμμένο ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.

Ἔργασία λοιπόν! Ἔργασία πότε; Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατο. Ἄλλὰ ἦρθε ἡ **Κυριακή**, χτύπησε ἡ καμπάνα; Ὡ, τότε ἄλτ! Τὸ λέει ὁ οὐρανός. **Νὰ σταματήσῃ κάθε ἐργασία**. Καὶ νὰ κάνουν φτερά στὰ πόδια ὅλοι, ἄντρες γυναῖκες παιδιά, νὰ ῥθοῦν στὴν ἐκκλησία. Νὰ σταθοῦν με εὐλάβεια, νὰ κάνουν τὸ σταυρὸ τους, νὰ ποῦν ἕνα «Δόξα σοι, ὁ Θεός», ἕνα «Κύριε, ἐλέησον», «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ» (Λουκ. 18,13), καὶ «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» (ἔ.ἀ. 23,42). Εἶνε δύσκολο; Ἄν σὰς πῶ νὰ βαστάξετε ἕνα βουνὸ πάνω στὴν πλάτη σας, θὰ πῆτε «Ἀδύνατον». Ἄν σὰς πῶ νὰ κρατήσετε ἕνα χαλικάκι, εἶνε πολὺ εὐκόλο· καὶ ἕνα μικρὸ παιδάκι μπορεῖ. Ποιό εἶνε τὸ χαλικάκι, ποῦ μᾶς ζητάει ὁ Θεὸς νὰ σηκώσουμε; 168 ὧρες ἔχει ἡ ἑβδομάδα· ἀπὸ αὐτὲς ὁ Θεὸς ζητάει 1 ὥρα (τόσο διαρκεῖ ἡ

θεία λειτουργία ἀπὸ τὸ «Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...», μέχρι τὸ «Δι' εὐχῶν...». Ἔλα λοιπὸν μιὰ ὥρα στὴν ἐκκλησία, νὰ λατρέψῃς τὸ Θεό.

—Καὶ **τί θὰ κερδίσω**; κερδίζω τίποτα;...

Τί θὰ κερδίσης; Θὰ πάρῃς τὸ ἀντίδωρο, ποῦ εἶνε εὐλογία. «Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος ἔλθοι ἐφ' ὑμᾶς» (θ. Λειτ.), σ' ἐσένα καὶ στὸ σπίτι σου. Καὶ **τί θὰ πῆ εὐλογία** τὸ βλέπουμε σήμερα στὸ εὐαγγέλιον. Ψάρεψαν οἱ μαθηταὶ τὴ νύχτα χωρὶς τὸ Χριστὸ καὶ δὲν ἔπιασαν τίποτα. Ὅταν ὕστερα τοὺς εἶπε ὁ Χριστὸς νὰ ρίξουν τὰ δίχτυα, παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις ποῦ εἶχαν, εἶπαν· Ἄφου τὸ λὲς ἐσύ, θὰ ὑπακούσουμε. Καὶ μόλις ὑπήκουσαν, ὦ θαῦμα! γέμισαν τὰ δίχτυα ὥστε νὰ σχίζονται καὶ τὰ πλοία ὥστε νὰ βυθίζονται. Γιατί; Γιατί τὰ εὐλόγησε ὁ Χριστὸς.

Ὅπως λοιπὸν τότε τὰ δίχτυα εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι καὶ τώρα ἐμεῖς στὶς ἐργασίες μας **ἔχουμε ἀνάγκη** ἀπὸ τὴν εὐλογία του. Δὲ θέλουμε νὰ τὸ παραδεχτοῦμε καὶ λέμε· Ἔχω τὰ χέρια μου!... Ποιά χέρια σου, ἄνθρωπε; Μιὰ σταγόνα αἷμα νὰ πάῃ στὸν ἐγκέφαλο, παρέλυσε τὸ χέρι! Ἔχεις ἀνάγκη τὴν εὐλογία. Ὅσο κι ἂν σκάψῃς με τρακτέρ, ὅσο κι ἂν σπείρῃς ἐκλεκτὸ σπόρο, ὅσο λίπασμα κι ἂν ρίξῃς, ὅσους γεωπόνους κι ἂν φέρῃς, ἂν δὲν εὐλογήσῃ ὁ Θεὸς χαμένος ὁ κόπος. Ἄν δὲ βρέξῃ ὁ οὐρανός —κάθε σταγόνα βροχῆς λίρα ἐγγλέζικια εἶνε—, ἂν δὲ φυσήξῃ ἀεράκι, κι ἂν δὲ βγῆ ὁ ἥλιος μηδέν, τίποτα. Ἔχεις εὐλογία Θεοῦ; κ' ἕνας σβῶλος γῆς - μιὰ γλάστρα χῶμα μπορεῖ νὰ σὲ ζήσῃ· δὲν ἔχῃς τὴν εὐλογία; τότε κ' ἕνας κάμπος ὀλόκληρος δὲ μπορεῖ νὰ σὲ θρέψῃ. Θὰ σπέρνῃς καὶ δὲ θὰ θερίζῃς.

Ἔχει ἀνάγκη εὐλογίας ὁ γεωργός, ὁ βοσκός, ὁ τεχνίτης, ὁ ἐπιστήμων, κάθε ἄνθρωπος. Χωρὶς Θεὸ δὲ μποροῦμε νὰ ζήσουμε. Αὐτὴ εἶνε **ἡ πιὸ μεγάλη ἀνάγκη μας**. Ὅπως τὸ ψάρι δὲ μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἔξω ἀπ' τὴ θάλασσα, ἔτσι κι ὁ ἄνθρωπος εἶνε πλασμένος ἀπὸ τὸ Θεὸ κ' ἔχει ἀνάγκη τὸ Θεό.

Νὰ πιστεῦτε, ἀγαπητοί μου. Κλειστε τ' αὐτιά σας στοὺς ἀθέους. **Παραπάνω ἀπ' ὅλα** ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ θὰ βροῦν ἀπήχησι στὶς ψυχές σας, ὅπως ὁ Χριστὸς εὐλόγησε τὰ δίχτυα τῶν ψαράδων, **εὐλογῶ** κ' ἐγὼ ὡς ἐπίσκοπος τὰ σπίτια σας, τὶς ἐργασίες σας, τὰ σχολεῖα, τοὺς δασκάλους, τὶς ἀρχές, τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά σας, εὐλογῶ τοὺς κάμπους καὶ τὰ βουνά· εὐχομαι πάντοτε στὸν τόπο σας νὰ ὑπάρχη ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ· ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος